

РЕШЕНИЕ

№ 5846

гр. София, 20.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **10756** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.70, ал.1 вр. с чл.13, ал.1 т.1 и т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на С. М., гражданин на Б., ЛНЧ [ЕГН] срещу РЕШЕНИЕ №УПВР-65 от 15.10.2024г. на Интервюиращ орган при ДАБ, с което е молбата му за предоставяне на убежище е отхвърлена като явно неоснователна.

По изложените в жалбата съображения се моли същата да бъде уважена. Твърди се, че са немотивирани и взаимноизключващи изводите на ответника за липса на предпоставките за закрила. Визира се, че фактите не са достатъчно установени, липсва и обективен анализ в страната по произход. Не е проучена добре ситуацията в Б. като не е съобразена методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището, изискваща да се направи цялостна преценка на основанията за предоставяне на статут. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят –не се намира, като по предоставената ПП жалбата се поддържа от адв.Т.. Същата излага становището, че личната история на лицето не е обсъдена задълбочено, поради което следва да се отмени оспореното решение и да се върне преписката на ответника.

Ответникът чрез юрк.П. оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Подчертава, че лицето е дошло с работна виза, като целта е била да работи. След като е установено, че работата, за която е наето не може да се върши – е освободено. Визира, че няма основания за закрила, поради което молбата като явно неоснователна е отхвърлена.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА
СТРАНИТЕ И ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО**

СЛЕДНОТО:

Жалбата от 25.10.2024г. по отношение на връчване от 11.10.2024г. е в срок от адресат на акта, поради което е допустима и следва да се разгледа по съществото ѝ.

В производството пред ответника е установено, че същото е образувано по молба от 10.10.2024г. от С. М. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Б., гражданин на Б., етническа принадлежност бангладешец, вероизповедание мюсюлманин, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни на молителя са установени въз основа на представен паспорт №А06457829, издаден на 04.01.2023г. в Б..

На основание чл.68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ е образувано ускорено производство спрямо С. М.. В проведеното интервюто с Рег. № УП - 17024 от 10.10.2024г., кандидатът твърди, че напуснал легално родината си на 11.08.2024г. с работна виза в посока Д. и в Република България пристига със самолетен полет легално на 11.08.2024г.. Мотивира молбата си за международна закрила с факта, че е беден човек, не е намирал работа в родината си и искал да дойде в Европа, за да намери по-добър. Заявява, че никога не е бил арестуван, съден или осъждан, нямал е проблеми с никого и не е бил насилван, отвличан или заплашван.

Въз основа на изложеното –ответникът е приел, че молбата на кандидата е неоснователна. Посочено е, че общата обстановка в Б. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г. като и заявената от молителя причина, заради която е напуснал държавата си по произход, има икономически, личен, социален и битов характер. Същата не е свързана с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и в този смисъл е ирелевантна за търсената закрила и не попада в предметния обхват на ЗУБ.

Направена е констатацията, че се касае не за лице, нуждаещо се международна закрила, а за мигрант, тъй като съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците – „мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде.... Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец“.

Изтъква се и факта, че молбата за закрила не е подадена веднага при пристигането в РБ, а след като лицето е установено от властите.

Сочи се, че спрямо лицето не е осъществено визираното от ЗУБ преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Изтъкнато е, че няма изложени никакви реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Лицето не заявява, лично срещу него да е била отправена заплаха, която да доведе до достатъчно тежки последици за него в държавата му по произход. Точно обратното лице е дошло в РБ да работи, легално с виза.

Въз основа на това е изтъкнато, че изложените мотиви не са правнозначими за търсената закрила вкл. лицето не е бил обект на действия на преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Според чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ, действия на преследване могат да бъдат действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца

или определена социална група, поради липса на предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ искането за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като неоснователно.

В оспорения акт ответникът е установил, че липсват и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, молителят не прави. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Също така е посочено, че спрямо кандидата не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. В тази връзка има позоваване на тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С465/07, на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО, видно от което - силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Прието е също, че установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахы срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. В тази връзка се прави позоваване на справка Вх. №ЦУ-1878/29.08.2024г., от която е видно, че въпреки ситуацията по сигурността в Б. да е сложна и променлива, общата обстановка в Б. не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване.

Ответникът е приел, че от цитираната справка не може да се направи обоснован извод, че Б. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Посочено е, че въпреки комплексността на ситуацията, в която се намира Б., може да се направи обоснован извод, че общата обстановка, свързана със сигурността там е сравнително добра и не може да се приеме, че евентуалното завръщане на кандидата в родината му по произход би довело да някакви неблагоприятни последици за него.

За молителят липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член на семейството му да има предоставена закрила в Република България. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той посочва, че желае да получи международна закрила в Република България, без да се позовава на причини от хуманитарен характер.

Подчертано е, че с Решение № 247 на Министерския съвет (МС) от 03.04.2024 г. са утвърдени списъци на сигурни страни на произход и трети сигурни държави. Съгласно действащите разпоредби на ЗУБ, концепциите за сигурна страна на произход и трета сигурна страна могат да бъдат приложени в рамките на т.нар. „ускорено производство/процедура“, регламентирана в чл. 70 и 1л. 13 от посочения

закон. В Допълнителните разпоредби на ЗУБ е дадена дефиниция на термина "Сигурна държава по произход". Според § 8 е посочено следното определение за сигурна държава по произход - държавата, в която установеният правов ред и неговото съблюдаване в рамките на демократичната обществена система не допускат осъществяването на преследване или действия на преследване и не съществува опасност от насилие. Така е посочено, че Б. попада в Приложение №1 на сигурните страни по произход.

С оглед изложените мотиви молбата за закрила е отхвърлена изцяло като явно неоснователна.

В съдебното производство от страна на ответника е представена нова справка за държавата по произход.

Следователно СЪДЪТ ОТ ПРАВНА СТРАНА НАМИРА СЛЕДНОТО:

Видно от заповед №ЦУ-РД-05-293 от 29.05.2024г. на л.24 Председателят на ДАБ е определил конкретно В. А.-П. са бъде интервюиращ орган. Следователно същата е имала компетентността да разгледа молбата за закрила.

В производството не са допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. Следва да се има предвид, че оспорващият макар да твърди, че са допуснати процесуални нарушения не сочи точно в какво се изразяват. Има общи твърдения, че не е разгледана обективно бежанската история, но не е посочено кой конкретен факт от същата неправилно е интерпретиран.

Във връзка с бежанската история -следва да се подчертае, че изводите на ответника са задълбочени и изчерпателни. Същият правилно е възприел личната история на кандидата. Видно от интервюто му на л.33 кандидатът е дошъл е в България с работна виза, легално. Трябвало е да работи като шивач, но след като е работил един ден - е бил изгонен. Бил е беден, не е имал работа и целта му е била да дойде в Европа, за да си намери работа. Отрекъл е да има каквито и да е проблеми в родината си било поради етноса, било поради религията си или да е бил заплашван. Иска да остане в България, за да работи и за да праща пари на близките си.

Следователно правилно ответникът е посочи, че се касае за мигрант съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, а не за бежанец.

Правилно въз основа на споделеното – е направена констатацията, че не установява преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Правилно е прието, че изложените мотиви не са правнозначими за търсената закрила вкл. лицето не е бил обект на действия на преследване и по смисъла па чл. 8, ал. 5 от ЗУБ.

С оглед изложеното обосновано е прието, че молбата за предоставяне на бежански статут е неоснователна.

На второ място правилно в оспорения акт ответникът е установил, че липсват и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, обосновано е установено, че молителят не прави. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Обосновано е позоваване на тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С465/07, на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО, видно от което - силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Следователно дори да бъде върнат в Б. кандидатът няма да бъде постановен в среда на безогледно насилие, тъй като в страната по произход липсва такива, няма и въоръжен конфликт. В тази насока правилно е позоваването на справка Вх. №ЦУ-1878/29.08.2024г., които данни се препотвърждават и в справката, представена по делото от 24.01.2025г.. Не е спорно, че в страната по произход има проблеми, че ситуацията по сигурността е сложна и променлива, но общата обстановка в Б. не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. Правилно е маркирано, че съгласно приложение 1 към решение №247 на МС от 03.04.2024г. страната е в списъка на сигурните държави.

Следователно правилно на база на изложеното ответникът е приел, че няма основания нито за закрила нито по чл.8, нито по чл.9 от ЗУБ и молбата е явно неоснователна, поради което е и отхвърлена.

Следователно жалбата на лицето е неоснователна и трябва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалба на С. М., гражданин на С. ЛНЧ [ЕГН] срещу **РЕШЕНИЕ** №УПВР-65 от 15.10.2024г. на Интервюиращ орган при ДАБ, с което е молбата му за предоставяне на убежище е отхвърлена като явно неоснователна.

Решението е окончателно на основание чл.85, ал.3 от ЗУБ.

Съдия:

Съдия: